04/09/2021

Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου. Η παραβολή των «μυρίων ταλάντων»

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με[1]»

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή γνωστή και ως η παραβολή των «μυρίων ταλάντων» βλέπουμε από τη μια την ευσπλαχνία και την φιλανθρωπία του Θεού και από την άλλη την ασπλαχνία του ανθρώπου. Αφορμή που ειπώθηκε η παραβολή αυτή ήταν η ερώτηση του Αποστόλου Πέτρου προς τον Ιησού για το πόσες φορές πρέπει να συγχωρούμε αυτούς που μας έχουν φταίξει, ερωτώντας αν πρέπει μέχρι τις επτά φορές.

Στην παραβολή εμφανίζεται ένας δούλος καταχρεωμένος στον άρχοντα του τόπου. Ο άρχοντας του χαρίζει τα χρέη του. Με απερίγραπτη χαρά ο δούλος βρίσκεται στο δρόμο για το σπίτι του. Εκεί συναντά ένα συνδούλο του, ο οποίος του όφειλε εκατό δηνάρια, ένα μικρό ποσό σχετικά με αυτό που του χαρίστηκε από το βασιλιά. Ζητά τα χρήματα του και στην αδυναμία του άλλου να αποδώσει το ποσό

τον κλείνει στη φυλακή. Οι υπόλοιποι υπηρέτες βλέποντας όλα όσα είχαν συμβεί στεναχωρήθηκαν πάρα πολύ και τα είπαν όλα στο βασιλιά. Αυτός με τη σειρά του κάλεσε το σκληρό και άσπλαχνο δούλο που του είχε δείξει συμπόνια και συγχώρεση και του είπε : «δούλε πονηρέ σου χάρισα όλο εκείνο το χρέος επειδή με παρακάλεσες, δεν έπρεπε και εσύ να ελεήσεις το συνυπηρέτη σου όπως και εγώ σε ελέησα;[2]». Μέσα στο γεγονός της παραβολής φαίνονται σπουδαία θέματα της ποιότητας της ζωής μας και της σωτηρίας της ψυχής μας.

Πολλές φορές στη ζωή μας έχουμε ζητήσει τη βοήθεια του θεού και Εκείνος μας την προσφέρει. Παράλληλα μας ευσπλαχνίζεται , μας δείχνει την αγάπη του και μας συγχωρεί για τα μεγάλα πνευματικά μας χρέη , τις αμαρτίες μας. Έτσι και εμείς πρέπει να έχουμε την ανάλογη συμπεριφορά προς τους συνανθρώπους και να τους συγχωρούμε για ότι μας έχουν κάνει γιατί η αρετή της συγχώρεσης είναι μια από τις μεγαλύτερες αρετές που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος στη ζωή του.

Ερμηνεύοντας ο Ιερός Χρυσόστομος την στάση του οφειλέτη των μυρίων ταλάντων έναντι του συνδούλου του, αναφέρει ότι η αιτία ήταν το φοβερό πάθος της μνησικακίας, το οποίο σκοτίζει το μυαλό του ανθρώπου, τον υποδουλώνει και τον οδηγεί σε πράξεις, οι οποίες τον βλάπτουν και τον καταστρέφουν. Τον παρακαλεί, τον ικετεύει, ζητά απλώς αναβολή, ταπεινώνεται μπροστά του και πέφτει στα πόδια του. Εκείνος όμως κανένα ίχνος ευσπλαχνίας δεν δείχνει. Παράδειγμα προς αποφυγή ο συγκεκριμένος τύπος ανθρώπου. Δυστυχώς, εντοπίζουμε τέτοιες συμπεριφορές ανθρώπων της κοινωνίας, σκληρόκαρδοι, μνησίκακοι, εχθρικοί. Αυτοί που ζητούν επίμονα την τιμωρία και την εκδίκηση του άλλου είτε ακόμα και την φυσική του εξόντωση, αν πιστεύουν ότι έτσι τον εκδικούνται και τον τιμωρούν, πλανώνται πλάνη οικτρά και στην ουσία τιμωρούν και βλάπτουν τον ίδιο τον εαυτό τους. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομο λέει ότι δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από την μνησικακία. Αποξενώνει τον άνθρωπο από τον Θεό, τον εαυτό του και τους συνανθρώπους του. Είναι πάθος που προκαλεί τον θυμό και την οργή, τα οποία ταράσσουν εσωτερικά τον άνθρωπο και του προκαλούν σύγχυση και σκοτισμό του νοός[3].

Έτσι ο Κύριος μας διδάσκει το μεγάλο μάθημα της ανεξικακίας και της συγγνώμης μας διδάσκει ο Ιησούς Χριστός.Τι σημαίνει αλήθεια ανεξικακία; Σημαίνει μακροθυμία και ανοχή των κακών που μας προξενούν οι άλλοι συνάνθρωποί μας. Ακόμη σημαίνει διάθεση ειλικρινής όχι μόνο να μη θυμόμαστε τα κακά αυτά που μας προξένησαν και να μη θέλουμε να αντεκδικηθούμε, αλλά και να συγχωρούμε εκείνους που μα έβλαψαν και να ανταποδίδουμε καλό αντί του κακού που μας έκαναν.

Η σημερινή διδασκαλία του Χριστού μας, αποτελεί μια σημαντική αφορμή και ευκαιρία για να αναθεωρήσουμε την στάση μας έναντι του Θεού και των συνανθρώπων μας. Να αναθεωρήσουμε την πορεία μας, τον τρόπο σκέψεως και τον τρόπο ζωής ως χριστιανοί. Συχνά θεωρούμε ότι η πνευματική μας ζωή είναι ατομική μας υπόθεση, ότι δεν έχει καμία σχέση με τους συνανθρώπους μας, ότι δεν αφορά το κοινωνικό σύνολο. Κι όμως, τίποτα από όσα γράφει το Ευαγγέλιο, καμία από τις εντολές του Θεού δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε από μόνοι μας.

Το γνώρισμα μας ως χριστιανοί είναι η αγάπη και να ξέρουμε να συγχωρούμε. Αν θέλουμε να είμαστε, και όχι μόνο να λεγόμαστε, αληθινοί Χριστιανοί, πραγματικοί άνθρωποι, θα πρέπει πάντοτε να ακολουθούμε τον ευλογημένο δρόμο της αγάπης, της συγνώμης, και της ανεξικακίας. Είναι δρόμος σωτηρίας, είναι δρόμος δόξας. Είναι ο δικός Του δρόμος, εκείνος τον άνοιξε για εμάς επάνω στο Σταυρό με τα Πανάγια Λόγια Του «Πάτερ άφες αυτοίς…[4]» αφήνοντας αιώνιο υπόδειγμα ανεξικακίας.

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης,Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, θεολόγος

Παραπομπές:
[1]Ματθαίου 18, 32.
[2]Ματθαίου 18, 32 – 33.
[3] Αρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάκκα (νυν Επισκόπου Καρπασίας), τόμος Β΄, Ιερά Μονή Τροοδιτίσσης, 2006, σελ. 331.
[4]Λουκά 23, 24.

Πηγή: pemptousia.gr